

VIŅU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĒTIEŠI!

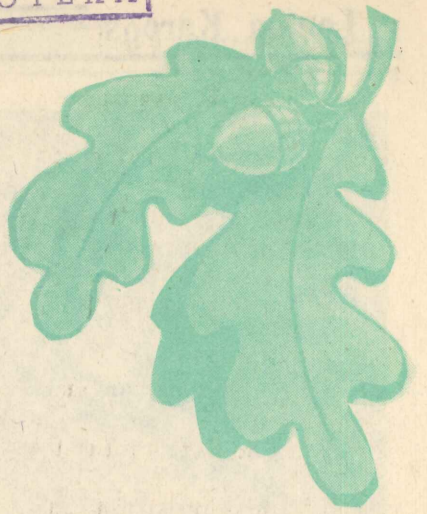
LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

● Iznāk kopš 1950. gada 29. marta Nr. 74 (5923)

● Piektdien, 1989. gada 23. jūnijā

● Maksā 3 kap.

Mūsu
zeme

J. RAINIS

Daugav' — abas malas
Mūžam nesadalās:
I Kurzeme, i Vidzeme,
I Latgale mūsu.

Laime, par mums lemi!
Dod mums mūsu zemi!
Viena mēle, viena dvēsele,
Viena zeme mūsu.

Es dziedāšu
par tevi,
tēvu zeme

TIRZMALIETE

Es dziedāšu par tevi, tēvu
zeme,
Par tavām druvām vecā
lidumā,
Un kad jau paguršu zem
dzīves nastas,
Tad atdusēšos tavā atmatā.

Es dziedāšu par zaļo
eglainīti,
Kur tiklus pelēkos auž
zirneklīts,
Kur agrā ritā kuplās mīglas
bradā
Ar slapjām kājām ganiņš
bārenīts.

Es dziedāšu par balto
bīrztalīti,
Kur rudens lapas dzeltainītes
birst,
Un birstot zvana klusu
svētvakaru
Tiēm ziēdiem vēliniēm, kas
saiņā mirst.

Es dziedāšu par tēku
nomidīto
No tēviem liēpu lūku apavā,
Kur vaidot māte gaitā
staigājusi
Un Diēvu pielūgusi baznīcā.

Es dziedāšu par tēvi,
tēvu zeme,
Par tavām druvām vecā
lidumā,
Līdz dusēšu reiz klusā
smiltainītē
Tur tava priēdulāja
pakrēsīā...

□ Jāņu nakī, kad atveroties
debess, vajagot atminēt savu
zvaigzī. Ja tāl bīdī kaut ko
vēlas, tas piepildoties.

J. SILICKA fotoetide

SĒJUMS

Trīsdesmit mūža gadus ar lauksaimniecību ir saistījis rajona agroapvienības «Preļļi» galvenais agronomis JĀNIS KIVLENIĒKS. Darba

biedri šajā jubilejā viņu ielūgoja jau apsējībās Jersikā, Sodien, Līgo svētku reizē, intervija ar viņu: ar Jāni — galveno agronomu, ar Jāni — darba viru, ar Jāni — jubilaru.

Par tīrumiem, speciālistiem un problēmām

Jāna diena svēta diena Aiz visām dienām: Jānu dienu Dieva dēls Saules meitu sveicināja.

SAKUMA — par jūsu galveno ik pavasara rūpi — sēju. Vai sējas tempī un kvalitāte apmierināja?

— Neparasti agri, 31. martā, pirmo tīrumu apsēja agrofirmas «Sarkanais Oktobris» zemkopji. Ar sēju ir tā, ka graudus zemē jāgūda tad, kad augsne ir fiziski tam gatava.

Sēju rajonā pabeidzām laikus — 5. maijā. Dažs labs varbūt iebildīs, ka varēja pabeigt arī agrāk Nē, nevarēja, jo rajonā nomeliorēti tikai 63 procenti lauku.

Kāda ir darbu kvalitāte? Viduvēja. Ir daudz saimniecību, kur tīrumi sastrādāti pēc visiem agrotehniskajiem noteikumiem (veikta arī augsnes planēšana) — kolhozi «Sarkanā ausma», «Vārkava», «Nākotne», Oskalna, Kirova, Raiņa, M. Gorkija kolhozi. Manuprāt, labāk šopavasara tīrumus sastrādāja padomju saimniecība «Rušona», lai gan kalnainie lauki šejienes zemkopjiem rada daudz problēmu. Citi — gāk jāstrādā «Dubnai», arī «Ezerciemam».

Es šķitās Jāna naktī Apriet brāļa rudzu lauku; Izsvīst gaisma, uzlec saule, Ne līdz pusei nenogāju.

— Pašā Jānu dienas priekšvakarā notika sējumu skate. Kāds lespajds?

— Pagaidām esam apskatījuši dažas saimniecības. Prognozes iepriecina, jo tīrumi sola labu ražu. Ipaši ziemāji. Pašreizējie klimatiskie apstākļi — lietavas — kavē lopbarības sagatavošanu, bet labvēlīgi ietekmē graudaugu augšanu. Sādos apstākļos ražai jābūt par 20 — 25 procentiem augstākam nekā pērn. Būtu ideāli, ja tagad lietūs pērimtu, bet jūlija sākumā atkal veldzētu graudaugus. Kas to zeltu izlaistīja? Pa Jāniša rudzu lauku? Dieviņš zeltu izlaistīja, Tīru maizi gribēdams.

Skatē vērtējam arī apkārtnes sakopšanu. Pie fermām, tīru-

miem. Jāsaka, kā ir. Visi esam ieauguši nezālēs no galvas līdz kājām. Sākot ar fermu apkārtni, ceļu un tīrumu malām, dzīvokļiem mājām un beidzot ar saimniecību kantoru apkārtni. Bēdīgi, ka latviešu tauta zaudējusi darba tikumu savas sētas sakopšanā. Vienīgi pie kolhoza «Nākotne» jaunās kantora ēkas mēģināts iekārtot puķu dobes, kaut cik sakopta ir Jersikas puse, bet pavirši kļuvuši rožupleši.

Guli, guli, Jāna māte, Tavi darbi padarīti, Cūkas pupas izravēja, Kaza šķina kāpostinus.

— Vai, vērtējot sējumu kvalitāti un apkārtnes sakopšanu, turpmāk nevajadzētu iegrīzties arī zemnieku sētās?

— Esmu par to domājis un, acīmredzot, nākamgad to arī darīsim. Manuprāt, zemnieku saimniecībām tik tiešām jāpievērš lielāka uzmanība. Ja man šobrīd jānovērtē rajona zemnieku saimniecības, būšu atklāts. Liekas, ka senais darba tikums un vēlēšanās sakopt zemi kā nākas ir tikai vienai trešajai daļai zemnieku. Šopavasara biju iegrīzies padomju saimniecībā «Rušona», un jaunie zemnieki atstāja nenopietnu iespaidu. Ka tik nav tā, ka viens otrs zemi panēmis tāpēc, lai nevajadzētu strādāt sovhozā.

Jūtams arī agrotehnisko zināšanu trūkums. Šobrīd nav atrisināti daudzi jautājumi. Man, piemēram, ļoti uztrauc tas, kur jaunsaimnieki, kas audzē graudaugus, tos nokuls, žāvēs? Vai saimniecības gribēs viņus laist kaltēs? Tās nereti nespēj izžāvēt kolhoza graudu.

Manuprāt, ziemā jādomā par agrotehnisko kursu rīkošanu gandrīz visiem zemniekiem. Tāču dažos jaunos saimniekos, piemēram, M. Gorkija kolhozā (J. Sērmais), «Dubnā» (J. Pastars) es redzu prasmīgus saimniekotājus.

Zemniekiem jau tagad vajadzētu padomāt par kooperēšanos tehnikas iegādē. Piemēram, «Rušonā», kur ir vairākas jaun-

saimniecības. Dārgo kombainu vai siena presi, kā arī citu tehniku izdevīgāk pirkt kopā.

Jānu naktī ap pusnakti brīda pa ūdeni — tad būšot nauda pastalās, bet kabatas lakatā līdzī panemtie vībotnu ziedi pārvērtīsoties zeltā vai sudrabā.

— Visi šodien bleži mīnam vārdus «pārkārtošanās», «demokrācija». Gan pilsētnieki, gan laucinieki. Vai mūsu saimniecību speciālisti, vadītāji pārkārtošanos ir sākuši ar sevi?

— Vispirms par demokrātiju. Tā nenozīmē, ka var neievērot darbu un tehnoloģisko disciplīnu. Dīemžēl tagad ir gadījumi, ka viena otra agronoma izpratnē «demokrācija» ir iespēja neravēt blešu lauku, ka vienam neesot tiesību viņam ko aizrādīt. Bet demokrācija, pirmām kārtām, ir pašdisciplīna, turklāt — ļoti stingra.

Vēl gribu pieskarties plānošanai. Jā, no augstām, pat no visaugstākajām tribīnēm skan apliecinājums, ka nevienam no valsts nevar uzspiest saimniecībai audzēt vienu vai otru kultūru, ja tā to nevēlas. Tanī pat laikā mēs rajonā saņemam valsts pasūtījumu. Un agroapvienības speciālisti nu ir kļuvuši par lūdzējiem un pierunātājiem, lai viena vai otra saimniecība audzētu kartupeļus, linus utt.

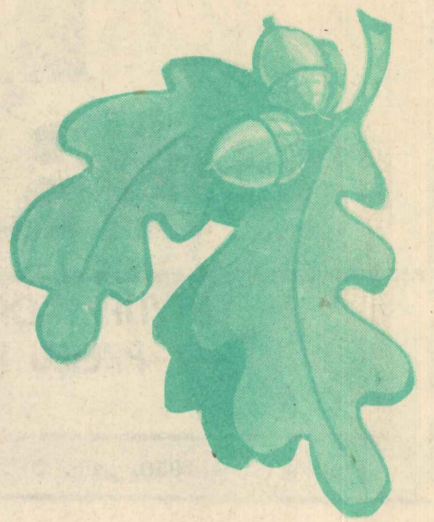
Sogad, piemēram, kolhozs «Vārkava» atteicās audzēt kartupeļus, Leņina kolhozs — linus. Ar katru gadu rajona saimniecības samazina kartupeļu stādījumu platības, lai gan visiem zināms, ka valsts pasūtījumu neviens mums nesamazina, un tas ir obligāts. Galu galā, cilvēkiem vajag pārtikas produktus un neviens cits mūsu vietā tos nerazos. Dīemžēl šodien demokrācija — tā ir nūta ar diviem galiem.

Jānu naktī meklēja lāntārpīnu (solaukl. saules sunīti). «...sevišķi ļauni zēni to cenšas sameklēt, lai kļūtu laimīgi... Ja to ierauga un nepaceļ, tad vienmēr jārauda». Ja ierauga treideviņus lāntārpīnus, tad var treideviņas laimes vēlēties.

— Latviešu tautai ir sena tradīcija — Līgo vakarā uzteikt čaklākos un nopelt slinkus, neviņas. Vai visi rajona vadošie laukkopības speciālisti var strādāt un strādā prātīgi?

— Patstāvīgi var strādāt, un to arī prasmīgi dara, kolhoza «Zelta vārpa», Leņina un M. Gorkija kolhozu, agrofirmas

Intervija ar Jāni

kas ir aptuveni 2,6 kilogrami uz vienu aramzemes hektāru. Mums pagaidām nav tādas tehnikas, lai nezāles apkarotu agrotehniski.

— Kā jūs pats vērtējat savu likteni? Un kā pēdējos piecos gados jūtamies rajona galvenā agronoma amatā?

— Jaunības aizrašanās bija mežsaimnieka un meteorologa profesija. Bet... agronoma amats arī ir ļaus. Agri nomira vecāki, pašam vajadzēja sev malzīti pelnīt.

Nē... Es nenozēloju, ka esmu agronomis. Varbūt vienīgi žēl ir tā, ka tagad savas ieceres nevaru sasniegt. Viegāk ir pašam izdarīt, nekā citus mācīt. Gadās, ka nemākulīga vai pavirša speciālista dēļ no kauna kaut vai zemē jālīn... Piemēram, pērn «Dubnā» republikas sējumu skates laikā, kur linu tīrums vairāk atgādināja ilggadīgo zālāju lauku (alzaudzis ar vārpātu), agronomis pazīvoja, ka neesot zinājis, ka līnī nevar augt vārpātānā laukā... Bet pamēģinī tādu pamācīt — nosauks par stagnātu, un vēl alzrādīs, ka komandēšana traucē strādāt.

Savā mūžā es esmu bijis kolhoza priekšsēdētājs, iecirkņa priekšnieks, dispečers, partijas sekretārs. Man labāk patīktu strādāt saimniecībā, kur es redzētu savu darbu auglus, bet nevis dotu padomus citiem. Tomēr kādam jāstrādā arī par rajona galveno agronomu. Gana klusu Jānis nāca, Tikpat klusu nevarēja: No kumela nolocot. Visi pleši noskanēja.

— Un pēdējais jautājums. Cik galveno agronomu — Jānu — strādā rajona saimniecībās? Un ko nozīmē šie svētki jums — laukos dzīvošam darba cilvēkam, kuram vecāki devuši populārāko un mūsu tautā skaitāko vārdu — Jānis?

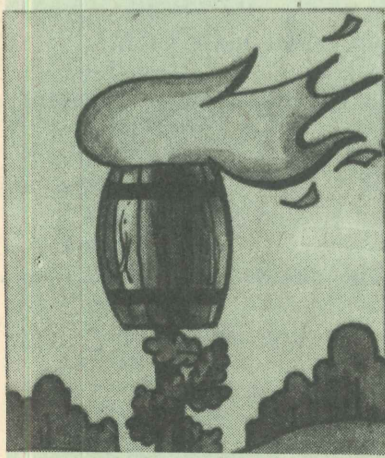
— Galvenie agronomi Jāni laikam ir trīs. Līgo vakaru allaž pavadu radu lokā. Arī esam trīs Jāni, un tā izlēmām, ka līgosim turpat vai rīndās kārtībā pie katra.

Lai nu kā ir bijis, atļauti vai neatļauti šie svētki, tie svinēti allaž. Arī tad, kad pēc Līgo nakts Jānu diena vajadzēja ierasties darbā un vēl «uzmanīt» citus, lai, pasarg dievs, kāds Jānu dienā neaizrautos ar līgošanu.

Te, īsa Jānu nakts, Te satumsa, te uzausa; Nepacīvu aoliot Savu lielu tīrumiņu.

A. ILJINA

— ATTEĻA: Jānim Kivleniekam — Jāna valnags.

Zāļu vakarā jānopin četri kroņi un jāiesviez mārķā, katrs savā stūrī, pie kam sevi kaut kas jādomā. Ja no rīta visi kroņi būs saģājuši kopā, tad domātais piepildīsies. Vasaras saulgrīžu naktī meitām vajagot zirga sakas kaklā likt un uz krustceļiem stāvēt, tad dabūjot brūtgānu redzēt.

Jānu dienas ritā jānogriež papardes kāts pašas pamatnes, uz nogriezumā būs redzams kāds burts; ar to burtu sāksies nākamā vīra vīri sievas vārds. Visu Jānu nakti līdz Saulei jāļigo un nedrīkst quļēt, jo sevišķi pušī ar meitām, citādi labība un līnī saūks veidrē.

Jānu dienas ritā jānogriež papardes kāts pašas pamatnes, uz nogriezumā būs redzams kāds burts; ar to burtu sāksies nākamā vīra vīri sievas vārds. Visu Jānu nakti līdz Saulei jāļigo un nedrīkst quļēt, jo sevišķi pušī ar meitām, citādi labība un līnī saūks veidrē.

Kamēr ozoli zaļo Baltijā

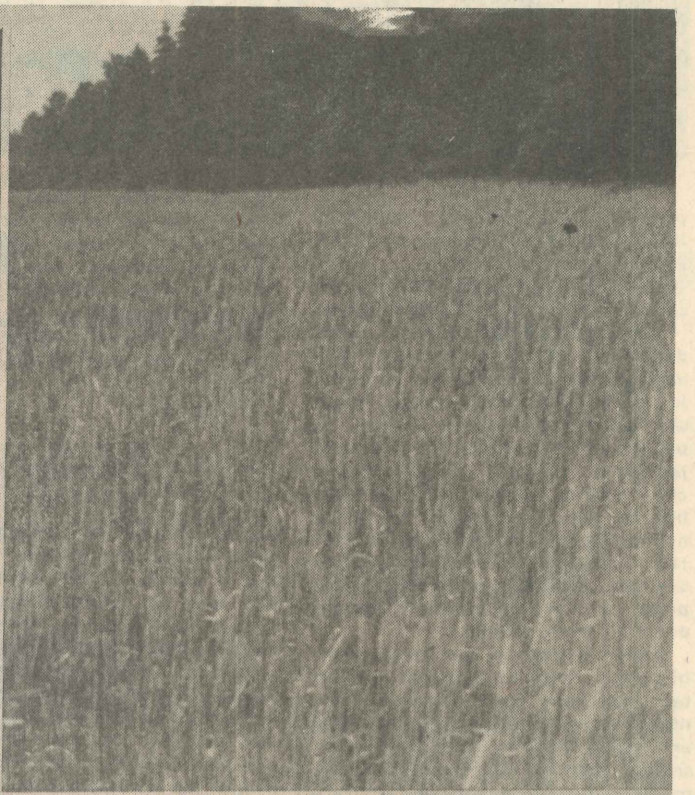
Gājputni un cilvēki allaž līgojas pēc bērniņas zemes. Jo nav labāku māju par tēva mājām, nav labāku ozolu par tēva stādītajiem, nav labāku tīrumu par tiem, kurus kopis vectēvs un citi dzimtas ļaudis. Un nav spilgtāku atmiņu par bērniņas atmiņām.

Pirms gadiem piecpadsmit Jānis Lazdāns strādāja Amuļu astoņgadīgajā skolā. Tad nāca lēmumi par «bezperspektīvo» lauku skolu likvidēšanu, un šī lielummānija skāra arī Amuļu pusi. Uz Spoļem un citurienes skolām devās šejienes zēni un meitenes. Aizbrauca arī skolotāji. Kur nu kurš varēja iekārtoties darbā, Lazdāni devās uz Daugavpils rajona Svētes ciematu.

Tagad grūti pateikt, vai tas bija labi vai slikti, ka toreiz nācās atstāt dzimto pusi. No tēva mājām brauca prom visi. Tikal vecīši godīgi nodzīvoja savas sirmās dienas, padevīgi pakļaudamies liktenim, un bija laimīgi, ja bērns svētku reizēs vai uz siena laiku sagaidīja mājās. Tā tas bija arī Jāna Lazdāna tēva (arī Jāņa) sētā. Līsmu mājās Amuļu pusē.

...Cits agrāk, cits vēlāk sirmie vīri atgāja aizsaulē. Pailka koku puduri, ābeļdarzi un lauku sētas. Arī Jāna Lazdāna (tēva) 1939. gadā celtā māja divpadsmit gadus stāvēja atstāta un vientuļa. Saimniecības ēkas ar laiku sabruka, bet Turpinājums 4. lpp.

Kolhozam „Sarkanais Oktobris“ — 40

Sovakar, kad visa Latvija līgos, kolhozam «Sarkanais Oktobris» divkārsi svētki — apriņķ 40 gadi, kopš Riebiņu pusē izveidojās kolektīvā saimniecība. Un šajā jubilejas reizē vislielākais paldies lai skan tiem cilvēkiem, kuri kolhozam ziedojuši daudzus gadus sava mūža. Augšējos attēlos no kreisās: Genovefa Rutkovska (laukkopībā nostrādājusi 35 gadus), Nadežda Čiša (laukkopībā — 38 gadi) un Sofija Vjakse (Romualda Kavinska ilggadējā «labā roka» līelos un mazos darbos). Apakšējos attēlos: Valentina Meluškāne (37 gadi lopkopībā), Stefans Bumažkins (celtnieks nu jau 35 gadus) un Jānis Mūrnieks (38 gadi lopkopībā).
J. SILICKA foto

Kamēr ozoli zaļo Baltijā

Sākums 2. lpp.

patnēri būvēta māja, saules un lietus ballināta, kļuva pelēkāka, tomēr izturēja.

— Zēniem šeit patīk. Nāk tas vecums, kad vāja nopietnu darbu Visos šajos gados Jānis ar abiem dēļiem un meitu, dzīvesbiedri brīvākos brīžos atbrauca uz tēva māju. Paskatīties četras sienas, pasēdēt ābeļdārzā. Vietējie puikas ik pa laikam pamanījās tukšajai mājai loģus izdzauzīt un vēl kādus citus nelāga darbus padarīt. Tāds bija šis laiks, kad daudzi ar smīnu nolūkojās uz tukšajām lauku mājām, uzskatīja tās par nekam nederīgām pagātnes paliekām un lepojās ar ciematā uzceltām daudzdzīvokļu bloku mājām.

Sodien daudz tic (un daudzi varbūt netic tam), ka Latvijas viensētas atgūs savu spožumu, bet zemnieks — darba tikumu. Laikam tic arī Jānis Lazdāns, kurš kopā ar saviem puikām Mareku, Eduardu, meitu Eliņu un dzīvesbiedri ir atgriezušies tēva mājās. Atgriezušies, lai saimniekotu. Jānis šopavasara kļuva par jaunsaimnieku, saņemot lietošanā 25 hektārus zemes.

Pašādām nav bijis izdevības pabūt visās jauno zemnieku mājās. Un tomēr man šodien šķiet, ka Jānis Lazdāns ir viens no drosmīgākajiem (varbūt pat neprātīgākajiem), kurš iesācis saimniekot no nulles. Ne kūtiņas, ne šķūniša, ne nojumes, kur malķas pagali no lietus paglābt. Tikai pelēka viensēta, līdz kurai ved izdangāts lauku celiņš un smaržo kolhoza tuvās skābarības tvertnes «aromāts». Diemžēl šāda jaunsaimnieku nabadzība vairs nav nekāds jauns un droši vien nebija negaidīta arī pašam Jānim Lazdānam.

— Zēniem šeit patīk. Nāk tas vecums, kad vāja nopietnu darbu mācīt. Nu, lūk, lai strādā, — saka Jānis.

Lopiņus nopirkām, ir teltes, bulļiši, Pavisam deviņi. Ir arī sivēni, altas un pīlēni. Gan pašam, gan bērniem darba, atliku likām. Nopirkts traktors, piekabe, plaujmašīna, arkis, kultivators, lobītājs (protams, kredītā).

Paldies dievam, Lazdāniem iedalītajā zemes platībā ir leknī no-

ATELĀ:

● *Mareks un Eduards ar tēvu Jāni Jāņa dēlu ir Mājās.*

audzis āboliņš un stiebrzāle. Lopiem ziemā būs barība. Kur lopīņus ziemā turēt? Arī lietavās nav kur no tīruma ievest. Ka tik rudenī nenāktos visu likvidēt. Nav saimniecības ēku un būtiskākais — nav arī celtniecības materiālu, lai iqsāktu tās būvēt. Un tas jau ir vairāk nekā traģiski. Jo, kad Jāni klāt, tad līdz rudenim ar roku var aizsniegt. Saimnieks saka: bieži zvanot uz Preiļiem, bet kārtā uz celtniecības materiālu pirkšanu kā neesot pienākusi, tā neesot.

Līgo vakara smukam stāstījam varēju atrast jaunsaimnieku vai cita Jāņa sētu laukos, kur maz problēmu un raizju. Tomēr gribējās pabūt pie cilvēka, kuram šie vasaras saulgrieži ir atgriešanās tēva mājās. Manuprāt, tas ir īpašs — šis grūtais pavasaris un pirmā jaunsaimnieka vasara. Varbūt, ka tā ir iejūgšanās zemes dzīvības aizjūgā? Varbūt. Un tomēr tā ir gaidīta un skaista vasara, kad Latvāles vīri ar saviem dēļiem atgriežas pie zemes. Grūti gan paredzēt iespējamu iznākumu, kas varētu būt tad, ja rudenī vismaz kūtī nebūs jumta...

...Bet šajos Līgo svētkos mūsu novadā ir par vienu tukšu lauku sētu mazāk. Vēl zaļo ozoli, vēl ir Jāņi.

A. ILJINA

Brīnumu un mīlestības nakts

Jauni puļši, jaunas meitas,
Jāņu nakti nequlati.
Kas gulēja Jāņu nakti,
Tas mūžīgu nogulēja.

Klāt isākā nakts gadā. Tā mirdz, spīd, laistās un vilina. Acis žilbst un sirdis gurst. Un jauniem puļšiem un meitām tik daudz kas šai naktī jāiespēj.

Šai naktī udeņiem jāziedo vainagi un jānuzāles. Veselības un spēka vairošanai jāiet kailiem pedēties. Lai galīgi šķīstītos — jālec pāri ugunskuram. Meitām jāmeģina izzilēt nākotne un pirms sauleslēkta jāpagūst nomazgāties pret sauli tekošā avotā vai rasā.

Jāņu nakts ir brīnumu un mīlestības nakts. Mīlestības varas skurbināti, jaunieši dodas meklēt pārdzes ziedu. Jo Jāņi ir arī auglības svētki ne vien lopīņiem, dārzājiem un laukiem, bet arī cilvēkiem.

kiem un laimīgām ģimenēm.

«Ligo» lībiešu valodā nozīmē — lai top! Lai top jaunā raža! Lai top auglība!

Turklāt neprāšām tautasdziesma pati priekšā pasaka, kas darāms: Iemetami Jāņu zāles. Jauna puļša gultīnāi, Dievs, dod viņam citu gadu. Otru jaunu gulētāju.

Sovasar Jāņu uguns atmirzēs jaunā spožumā. Mums netrūkst ne Līgu, ne Jāņu. Kaut nu paši prastu šos svētkus godam nosvinēt.

Lai priecājamies par tautai algūtājiem svētkiem! Lai protam tos sagaidīt, lai protam līgot, lai ceļam godā latviešu tradīcijas!

Ar Jāņi dancot gāju
Pūsā Jāņu vakarāi,
Jāņīm zelta pīši,
Man sudraba lindracīnis.

Lai nav tā, ka no 1500 latviešu līgodziesmām zinām pusotru. Un to pašu velkam vienā meldīnā. Jādied tā, lai:

Jāņa diena saqaidāta,
Jāņa diena pavadāta —
Nepaquvu dziesmu pūru
Līdz pusītei nodziedāt.

Vēl ir mazliet laika, lai iemācītos savu līgotni, lai uzietu vēl nenoplautu plāvu un saplūktu ziedus vainagam. Un tad jau pavisam drīz bus jāiededz gaišās jāņugunis un jālīgo tā, lai skan par trejdeviņi novadiņi.

Saulgriežu nakti mums ikvienam jābūt dziesmu un uguns svētības lokā. Lai auglības svētība nakti pār mūsu zemi, lai dotu mums skaidru skatu un drošu prātu.

S. JOKSTE

Kā Jāņu dziesmas skan, kā uguns mirdz un sirdis tvīkst...
Bet tā — acis vien skatoties, var jau arī nedzirdēt, kā cīti pulkā sauc un nerēdzēt, kat Saimnieka pītais vainags legarsoļies. Nupāt pag, bet kur tad abi līgotāji palikuši? Nupāt vēl bija, bet tagad plāvinā vairs tikai Saimnieka bubina.
Varbūt jās zināt, kur abi jaunieši meklējami? Rakstiet! Zvaniet! Interesantākās atbildes pāterdiena publicēsām.

Svīst gaismiņa, lec saulīte, drīz Jāņiis projām brauks...

K. GAILUMA fotoide

Redaktors P. PIZELIS

LEŅINA
MOSU ADRESE:
226250, Preiļos,
Komjaunatnes ielā 1.
KAROGS

● REDAKCIJAS TALRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, atbildīgā sekretāre — 21986, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, foto korespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpils, Vaikas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viens nos. iespiedeksna, Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Преильского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 720 eksemplāri (latviešu valodā — 10352 eks., krievu valodā — 4368 eks.).
Indekas 68169.
Pas. 895.